

DZIENNIK URZĘDOWY

Departamentu Płockiego.

w Płocku, dnia 12. Sierpnia 1815.

Boni civis est, nosse instituta et leges civitatis, iisque obtemperare.

Obwieszczenie.

Z wydziału administracyjnego Sekcyi I. Względem summ Bajoińskich.

PREFEKT Departamentu Płockiego. Obwieszczenie Ministerii przychodów i Skarbu z dnia 21. Lipca r. b. względem summ bajoińskich, w słowach następujących:

MINISTERIUM PRZYCHODOW I SKARBU.

Z woli tymczasowego Rządu Królestwa Polskiego, podaje do powszechnej wiadomości, iż na mocy układów, między Najjaśniejszym Cesarzem wszech Rosyi i Najjaśniejszym Królem Pruskim z dnia 30. Marca r. b. w Wiedniu zawartych, konwencya Bajoińska z dnia 10. Maja 1808., względem summ Pruskich, w byłym Xięstwie Warszawskim lokowanych, zniesioną jest w całym swoim brzmieniu i w skutkach, tak: iż prywatne osoby oraz Instytuta Pruskie, których kapitały w skutku rzeczony konwencyi na Skarb Xięstwa Warszawskiego zajęte zostały, zwracają się w zupełności do pierwsiastkowych praw swoich, a wydane przez ich respective dłużników na rzecz Skarbu Xięstwa Warszawskiego nowe obligacye, żadnego odtąd znaczenia mieć niemogące, zwroczone byż mają tymże dłużnikom, skoro tego żądać będą, z wyłączeniem jednak kapitałów banku Berlinskiego i kassy gtowney inwalidow, w obrębie terazniejszego Królestwa Polskiego lokowanej, które wraz z zaległemi i bieżącemi prowizyami, wedle osbney niebawnie ogłosić się mającey dezygnacyi, za umowioną cenę, na rzecz Skarbu tegoż Królestwa są odstąpione.

Co się dotyczy sposobu uiszczenia długów, przez obywateli Królestwa Instytutom i wszystkim poddanym Pruskim winnych, wysokie kontraktujące strony ugodziły między sobą następujące dodatkowe artykuły.

1. Wszystkim dłużnikom byłego Xięstwa Warszawskiego tak tym, których kapitały dłużne przez konwencyą Bajonską zajęte były, iako też w ogólnosci wszystkim innym względem Pruskich poddanych zadłużonym, dozwala się co do kapitałów szescioletnie moratorium, rachując od Bożego Narodzenia r. b. W ciągu tegoż czasu, żaden z powyższych kapitałów wypowiedzianym być nie może; po upłynieniu zaś oznaczonego moratorium, niebędzie wolno wypowiedzieć, iak tylko jedną czwartą część dłużnego kapitału, poczynając od części wyższą hypotekę mającey.

2. Wysokość prowizyi przez cały czas trwającego moratorium, stałowi się na cztery od sta, bez względu na procent, iaki był w obligacyi umowiony.

3. Co się tycze zaległych od roku 1806. procentów, połowa tychże na sześć części rozdzielona, opłaconą bydz ma przez sześć lat, zaczawszy od Bożego Narodzenia r. b. wraz z bieżącemi procentami. Drugiey zaś połowy zaległych procentów niebędzie mógł żądać wierzyciel, chyba w tenczas, gdy Rząd wynadgrodzi dłużnikom wszystkie liwerunki i awanse przez nich podczas wojny dostarczane. Stosownie do takowego wynadgrodzenia, oznaczony będzie czas i sposób, w jakim ta druga połowa zapłaconą bydz ma, tak, iż wierzycielom zachowuje prawo do całkowitey ilości rzeczonego wynadgrodzenia, jeśli taż ilość będzie potrzebną do zaspokolenia drugiey połowy zaległych procentów.

4. Aby zaś dłużnik, który się starał szetelnie uiszczuć, niewięcey doznawał rygoru, niżeli ci, którzy się opozniali w należnych wypłatach, zawarowano, iż wszystkie dotychczasowe upłaty na prozizye od roku 1806. potrącone będą z pierwszej połowy opłacać się mających zaległych procent w, tak, aby to, co jeszcze z teyże połowy do zapłażenia pozostanie, uiszczone było w terminach ad tertium oznaczonych, zaczawszy od Bożego Narodzenia r. b.: rozumie się iednak, iż p. d. żadnym pozorem dłużnik d. pominać się nie może tego, co by dotychczas więcey nad pierwszą połowę zapłacił.

5. Dłużnicy chociaż bydz uczestnikami korzyści w pierwszym i trzecim Artyskule obiętych, powinni natychmiast po ogłoszeniu niniejszych postanowien uupętnić takowe i w przeciągu pięciu miesięcy od daty tegoż ogłoszenia, wydać swoim respective wierzycielom sądownie zeznane deklaracje, poddając się bez dalszego procesu rygorowi i exekucyi, na przypadek uchyleńcia powyżey przepisany z b. wiazkiem, tak dalece, iż cztery tygodniowe spóźnienie terminu wypłaty, nadaje wierzycielowi prawo przystąpienia do exekucyi.

6. Najyasniejszy Cesarz wszech Roslyi uznaie, iż ulgi powyższemi

artykułami objęte, dostatecznymi są dla ochrony chcących się uiszczyć dłużników, i jest wolą jego nieudzielać dłużnikom poddanych Pruskich, ani dozwalać, aby onymże wiczące nad powyższy wskazane korzyści pod jakimkolwiek pozorem udzielane były: owszem mieć chce Najjaśniejszy Cesarz, aby wedle osnowy niniejszhey konwencji, p. lecono było Trybunałom, dzielne i spieszne, na każdy wypadek sprawiedliwości wymierzenie.

7. Warunki w niniejszych artykułach dodatkowych objęte, mieć będą też samą moc i dzielność, iak gdyby co do słowa w głównym układzie, konwencją Bajonską znoszącym, umieszczone były.

W dowód czego, obydwą powyższe układy, w Wiedniu d. 30. Marca r. b. zawarte, podpisami i pieczęciami obu stronnych pełnomocników zostały zatwierdzone.

w Warszawie, dnia 21. Lipca 1815.

(podpisano) Matuszewic, P. M. S.

do publiczney wiadomości niniejszym podaję.

Płock, dnia 1. Sierpnia 1815.

Gostkowski, Z. P.

Plichta, S. j.

Z wydziału administracyjnego Sekcyi II. Względem wolności wywozu pszenicy za granicę.

PREFEKT Departamentu Płockiego

do

wszystkich WW. Woytow i JJPP. Burmistrzow.

Reskrypt Ministerii spraw wewnętrznych d. d. 26 z. m. Nr. 757 oraz uchwałę Rządu tymczasowego Królestwa Polskiego d. d. 21. z. m. zapadłą, w słowach:

„MINISTERIUM SPRAW WEWNĘTRZNYCH

do

„W. Prefekta Departamentu Płockiego.

„W dołączoney kopii przesyłając W. Prefektowi uchwałę Rządu tymczasowego „na dniu 21. Lipca r. b. zapadłą, wywozu pszenicy za granicę pozwalającą, podanie „takowey wolności do wiadomości mieszkancom swego Departamentu poleca. Gdy „zaś wywóz ten żadnemu niepodlega ograniczeniu, względem czego stosowne do „Urządow skarbowych pogranicznych wydane zostaną dyspozycye, ze chce tylko W. „Prefekt dla wiadomości tak, iak się to dawniej praktykowało, wykaz wychodzą- „cej ilości pszenicy przez Komory iego Departamentu, miesięcznie regularnie Mini- „sterio spraw wewnętrznych podawac; pasporta zaś szczególne na wyprowadzenie „potrzebne tuż niebędą.

„w Warszawie, dnia 26. Lipca 1815.

„(podpisano) J. Sobolewski.

Kopia.

„RZĄD TYMCZASOWY KROLESTWA POLSKIEGO.

„Na uczynione przez Ministerium spraw wewnętrznych pod dniem 6. m. b. przełożenie, względem wywozu pszenicy z kraju za granicę, po zniesieniu się w tey mierze z Intendentem Generalnym Grafem Santi i w skutku odezw tegoż Intendenta, a mianowicie z dnia 5/17. Lipca Nr. 3879. i z dnia 6/18 Lipca Nr. 3880. postanawia oświadczyć Ministerii spraw wewnętrznych, aby stosownie do uchwał Rządu, z dnia dzisiejszego Nr. 85/187 i 86/188. z Lipca jaknajmocniejszego dokładało starania, by produkta na potrzebę wojsk konsyliujących i przechodzących dostarczyć się po inne, regularnie w swoim czasie doszły, a w ufnosci iż mieszkancy kraju to uskutecznią, Rząd dozwala wywozu pszenicy za granicę podług prawideł, względem wolności sptawow dawniey w bytem Xięstwie Warszawskiem dostrzeganych. Dopełnienie czego, iuz w zniesieniu się z kim wypadac będzie, iuz i zawiadomieniu kogo należy, Ministerio spraw wewnętrznych zostawia się.

„Działo się w Warszawie na posiedzeniu dnia 21. Lipca 1815 roku.

„(podpisano) XX Lubecki.

„Referendarz stanu główny Sekretarz Rządu J. K. Szaniawski.

Za zgodność: Zglinicki, D. K.

do powszechney wiadomości podaję i aby WW. Woyci i JPP. Burmistrze onę przy należnie w swych gminach ogłosili, ninieyszem im to polecam.

w Płocku, dnia 8. Sierpnia 1815.

Gostkowski, Z. P.

Plichta, S. j.

Z wydziału policyinego.

PRE-EKT Departamentu Płockiego. Nadesłaną mi przy reskrypcie Pr. Dyrekcyi Ministerii Spraw wewnętrznych z dnia 29 Kwietnia r. b. uchwałą Rady Naywyższej temczasowey Xięstwa Warszawskiego, z dnia 15 Kwietnia r. b. zapadłą, względem przytosoowania kar prawami kryminalnemi Pruskimi i Austryackimi za sfalszowanie monet i papierow rządowych przepisanych, z wyciągami z wspomnianych praw, do takowych występkuw stosujących się, umieszczając poniżej, polecam WW. Woytom i JPP. Burmistrzom aby, dla dokładniejszego zawiadomienia mieszkanow o surowosci praw kryminalnych za podobne występki karę wskazujących, a dotąd w kraju moc subsidiarną mających, taką w gminach zwyczajnym sposobem ogłosili, i do zapublikowania przez przeciąg czterotygodniowy z ambon w kościołach wyznaw Chreścianskich, jako też bożnicach żydowskich podali i o dopełnieniu tegoż, respectyve WW. Podprefektow raportami zawiadomili.

Płock, dnia 22. Maja 1815

Modzelewski, Z. P.

Plichta, S. j.

Kopia.

RADA NAYWYŻSZA TEMCZASOWA XIĘSTWA WARSZAWSKIEGO.

Chcąc tak skutecznie zapobiec wszelkim występkuw fałszowania monet i papierow kurs pieniężny mających dotyczącym się, i zważwszy, iż przepis prawa kryminalnego Pruskiego w 6 danych Departamentach Xięstwa Warszawskiego moc subsidiarną mającego, rozność w ukaraniu tychże występkuw stanowi, gdyż § 267. części II. tytułu XX tegoż prawa stanowiąc kary za fałszowanie papierow, też same, iane są prawami wskazane za fałszowanie monety brzęczącej, mowi w § 266.

„Jeśli przez występki takowe, znaczne bardzo summy fałszywej monety w kurs wpuszczone, i przez to handlowi i kredytowi poddanych Państwa znaczna szkodę urządzono, w owczas kara chłostą publiczną hanbiącą i robotą w fortecy przez całe życie, zaoftrzoną być winna.”

§ 258. opiewa,

„Jeśli kto podstępem obcego narodu, w krajach niekursującego, fałszywą monetę wybiła, w owczas podpada karze trzech do sześćoletniego w fenu, sznau więzienia.”

Zaczym różnicę tę w ukaraniu co do fałszowania monet i wszelkich kurs mających papierów Rossyjskich znosząc, stanowi, iż odąd wszelkie fałszowanie monet i papierów Rossyjskich, bez żadney różnicy, czyli takowe w Księstwie Warszawskim kurs mają lub nie, takim podpada karom, iakie prawa rzeczony na fałszowanie i puszczanie w kurs krajowych monet i papierów stanowią: różnica zatem w ukaraniu § 258. rzeczony prawa przepisana, odąd, co do monet i papierów Rossyjskich mieysca znajdować niema.

Również chcąc Rada Najwyższa iak najsłuteczniej zapobiecć występkom fałszowania monet i papierów, kurs pieniężny mających dotyczących się, stanowi: iżby przepisy praw kryminalnych w całym Księstwie Warszawskim obowiązujących, to jest: co do sześciu dawnych Departamentów, praw Pruskich, a co do nowych Departamentów, praw Austryackich, moc substarną mających, na występkę takowe kary wskazujących, z ambon w kościołach wyznań Chrześciańskich, iako też w bożnicach żydowskich, przez przedług czteroniedzielny odcytowanemi publicznie były, aby każdy z mieszkanców o surowości praw kryminalnych, na występkę takowe przepisanych, zawiadomionym został.

Tudzież postanowiła w całej rozciągłości niniejsze przełożenie komunikować JW. Generałowi Gubernatorowi, tak celem zawiadomienia o tem z iego strony koby należało, iako też przedsięwzięcia środków ścisłego sledzenia fałszywych alfygnacyi Rossyjskich w kursie znajdujących się mogących.

Działo się w Warszawie na Sejli dnia 15 Kwietnia 1815.

(podpisano) Wawrzecki.

Zgodność świadczę: Kluczewski.

Kopia.

Wyiątek z prawa powszechnego Pruskiego, rozdziału siódmego.

Występki menniczne.

§ 252. Kto własną mocą wybiła lub odlewa monetę podstępem Monarchicznym krajowym na cirkulacyą w publiczności, ten w stosunku wybitey ilości monet, na karę dwoch do trzech lat fortecy, wraz z fiskalną pokutą pieniężną, aż do wynadgródenia dziesięć brotnego ciągnioney korzyści, zasłużył.

§ 253. Połowia tey kary dotknie tego, kto na złe używa zagranicznego stępla, do tak własno wlnego wybiwania monet.

§ 254. Lecz kto pod Monarchicznym krajowym lub innym w kraju, zgodnie z prawem kursującym stęplem, nie tylko własno mocze wybiła, albo odlewa monety, lecz oraz we wnętrzu ich wartość fałszuje, oszukując przez to publiczność, ten na karę czterech do lat dziesięciu fortecy zasłużył.

§ 255. Proca tego musi z własnego majątku zapłacić fiskalną karę pieniężną, dziesięciokrotnicy ilości rządzoney szkody wyrównywalną, do is może być wynależoną.

§ 256. Jeżeli przez takąową zbrodnię znaczne summy fałszywych monet w publiczną cyrkulacyą zostały wprowadzone; a przeto handlowi i kredytowi, i poddanych kraju znakomita jest zrażoną szkoda, kara ma być obłożoną aż do chłosty i dożywotniej roboty w fortecy.

§ 257. Officialisci mieniczeni, którzy wewnątrz wartości wybitanych przez siebie lub pod swym dozorem pieniędzy zmieszają, podrzywdzając przez to nietylko Monarchę kraju, ale i Publiczność, równaż karę ofiar przepisane § 256. ponieść powinni.

§ 258. Jeżeli kto pod obcym stemplem, w kraju kursu nie mającym, wybił fałszywe podług wartości monety, dotkanie go kara trzech do sześciu lat więzienia w fortecy.

§ 259. Kto wybiwszy fałszywe monety, jeszcze ich nierozniósł w publiczności, tego dotknie połowa kary, jaką według innych okoliczności swej zbrodni zasłużył.

§ 260. Lecz kto wybiłszy fałszywe monety, do rozrzużenia pieniędzy przez wybitych w publiczności, w chęci własney korzyści lub z umysłu dał pomoc, ten za równo ze sprawcą ukarany być ma.

§ 261. Komu kolwiek gatunki fałszywych monet dostaną się w ręce, lub gdy innym sposobem o ich cyrkulacyi niezawodną powezmie wiadomość, jest obowiązany donieść o tem zwierzchności.

§ 262. Kto nietylko zaniedbał tego doniesienia, lecz nadto doszłe ręk jego monet fałszywych gatunki, umyślnie dalej wydał, ten na zapłacenie poczwornej onych ilości, a prócz tego pokutę pieniężną pięciu do pięćdziesiąt talarow, lub więzieniem na ośm dni do sześciu tygodni, ukarany być ma.

§ 263. Kto będąc w biegu krainowym monet gatunki obrzyna, zmieszając pilnikiem, lub przez inne kunszta uszczupla ich wartość, ten do kalfy kar złożył ma dziesięć krotną ilość nieprawego iaki sobie przez to wyednał zysku, a w stosunku zrażonej szkody, karę dwóch do lat czterech w domu poprawy ponieść.

§ 264. Jeśli sprawca jest żydem, prócz tey kary, utraci opiekę dotychczas sobie od kraju świadczoną.

§ 265. Kto ku szkodzie i przeciw zakazom władzy krainowey przetapia Monarchiczne gatunki monet krainowych, skarany będzie fiskalnie na zapłacenie poczwornej ilości zysku, z tąd poszukiwanego.

§ 266. Kto dla żądzy zysku, wprowadza do kraju i roznosi inne ladażkie monet gatunki, lub okrzyżaną (jadażką) monetę zdawkową, ten konfiskacyą oney i wynagrodzeniem ilości wprowadzoney summy ukarany być ma.

§ 267. Kto fałszywie lub naśladując banocetle, listy zastawne (Pfandbriff), bądź akcy, pod powagą Monarchiczną na publiczną cyrkulacyą przeznaczone, lub podobne papiery fałszowane na myślnie w publiczności roznosić pomaga, ma być zarówno ukarany z tym, kto wybił, lub roznosił fałszywe pieniądze, pod stemplem krainowego Monarchy.

§ 268. Żaden sztychujący na miedzi drukarz, wyrzynający stemple lub herby, niepowinien bez rozkazu na piśmie wydanego od zwierzchności pod którą zostać, brać do roboty stemplów pieczęci albo sztychów i blach do formularzy publicznych papierow, ani odstawać onych za rewersem komu innemu, iak kolegium władzy krainowey, od ktorego na to odebrał zlecenie.

§ 269. Kto działa wbrew temu zakazowi w stosunku wynikłego z tąd dla

kraju lub publiczności niebezpieczeństwa, ma być uciążony karą trzech miesięcy do lat dwóch więzienia, albo fortocy.

Zgodność świadczą: (podpisano) Kluczewski.

Kopia.

Wyjątek z prawa kryminalnego Austriackiego. Rozdział XII.

O fałszowaniu publicznych kredytowych papierów.

§ 92. Podrobienie publicznych kredytowych papierów.

Zbrodni tej dopuszcza się, kto publiczne kredytowe papiery, które albo same przez się za gotowe pieniądze uchodzą, (jak są Bankocette) albo zapisy długów przez kasy publiczne wydawane (jak są obligacje publiczne) przygotowanymi do tego narzędziami podrabiać, czyli naśladować usiłując, czyli to fałszowania publicznych tutejszego lub zagranicznego kraju kredytowych papierów, pod jakimkolwiek nazwiskiem będących tyczy się, czyli podrobiony papier kredytowy już wydany jest, i szkoda z tego wynikała lub nie.

§ 93. Współ winowajcy tej zbrodni.

Współ winowajcą tej zbrodni jest ten, który używane do publicznych kredytowych papierów pieczęcie naśladować wyrzyna papier, stemple, matce (matreus) który, prasy i cokolwiek innego, co do odrabiania papierów kredytowych służyć ma, chociaż tylko po jednej sztuce sporządza i fałszującym na pomoc fałszowania wiadomie podaje, lub na koniec innym jakimkolwiek bądź sposobem do fałszowania przykłada się, chociażby nawet to jego przytoczenie się, skutku nieodniosło.

§ 94. Kara a) na uskutecznione podrobienie publicznych kredytowych papierów za monetę uchodzących.

Jeżeli papier kredytowy, za monetę uchodzący, (jak jest Bankocette) istotnie podrobionym został, tak przestępca, jako też każdy współwinowajca, śmiercią karany będzie.

§ 95. Kara śmierci ma także na uczestnika miejsce, który podrobione publiczne papiery kredytowe, porozumiewszy się z podrabiaczem lub współobwinionym, wydał.

§ 96. Kara na usiłowanie wykonania.

Jeżeli podrabianie publicznych kredytowych papierów za monetę uchodzących, było wprawdzie przedsięwzięte, lecz wygotowanie onychże, całkowicie uskutecznione nie było, każdy który się do tego przyłożył, ciężkiem więzieniem od 10. do lat 20., a za niebezpieczeństwem osobliwszem, ciężkiem więzieniem na całe życie ukarany być powinien.

§ 97. Kara b) na uskutecznione podrobienie publicznych zapisów długu.

Kiedy jaki zapis długa, przez kasę publiczną wydany, podrobionym będzie, tak przestępca jako też każdy współwinowajca, podpadnie karze cięższego więzienia na całe życie, które jeszcze za okolicznościami zbrodni bardziej niebezpiecznymi, zadźtrzone być ma.

§ 98. Jedyną karę ściągają na siebie także ten uczestnik, który podrobione publiczne papiery kredytowe, za zalesieniem się z podrabiaczem lub współobwinionym, wydawał.

§ 99. Kara na uciążowanie wykonania.

Kiedy wyrażone w § 97. podrobienie publicznych papierów kredytowych przedsięwzięte, iednakże niezupełnie uskuteczniionem będzie, każdy który się do tego przyłożył, ciężkiem więzieniem od 5. do 10., a za okolicznościami występku, szczególnie niebezpiecznemi, od 10. do 20. lat ukarany będzie.

§ 100. II. Przeistoczenie publicznych papierów kredytowych na wyższą summę.

Ten także winę sfalszowania publicznych papierów kredytowych na siebie ściągając, który takowe prawdziwe papiery odmieniając na wyższą summę, nad tę którą wprzód w sobie zawierały, fałszuje, albo do tego pomoc daje.

§ 101. Kara dla występku.

Winowajca takowy ciężkiem więzieniem od 10. do 20. lat, a jeżeli fałszowanie tylko przedsięwzięte ale nieuskutecznione zostało, od 5. do 10. lat ukarany być powinien.

§ 102. Kara dla uczestnika.

Kto zniósłszy się z fałszującym, odmienione fałszywe w summie publiczne papiery kredytowe wydaie, ściągając na siebie ciężkie więzienie od 5. do lat 10.

R o z d z i a ł XIII.

O fałszowaniu monety.

§ 103. Fałszowanie monety.

Występku fałszowania monety dopuszcza się ten, który, a) bezprawnie pieniądze, na wzor pieniędzy gdziekolwiek w krajach bieg mających wybiła, chociażby wewnętrzna ich wartość i waga wartości, wadze prawdziwych pieniędzy wyrównywała, albo ją nawet przewyższała, b) kto na wzor gdziekolwiek bieg swoy mający pieniędzy, czyli z tak dobrego jak owe kruszczu, mniejszew iednak wartości, albo z kruszczu podlejszego fałszywe biie pieniądze, lub innym iakowym sposobem fałszywą monetę prawdziwey podobną czyni c) kto wewnętrzny prawdziwych pieniędzy wartość i wagę, podług ktorsy z pod stępla wyszły, iakim kolwiek sposobem zmniejsza, lub onymże kształt większey wartości pieniędzy dać usiłuje, d) kto narzędzia do fałszowania pieniędzy podaie, lub innym iakim sposobem do fałszowania pieniędzy przykłada się.

§ 104. K a r a.

Kara tego występku, będzie ciężkie więzienie od 5. do 10., gdyby zaś szczególnie niebezpieczeństwo lub znakomita szkoda zachodziła, tedy od lat 10. do 20.; na tenczas tylko, gdy sfalszowanie każdemu w oczy wpada, lub gdy moneta samowładnie bita wewnętrzną wartością i wagą prawdziwey monecie wyrównywa, tedy kara od iednego roku do 5. lat wymierzoną być może.

§ 105. Uczestnictwo fałszowania monety.

Jako uczestnik występku fałszowania monety, dopuszcza się ten, który zniósłszy się z fałszerzem, lub iego pomocnikiem, o wydanie fałszywey monety staranie na siebie przyjmuie, lub partykuły, o ktore prawdziwe pieniądze w przypadku § 103. c. zmieyszone są, nabywa.

§ 106. K a r a.

Uczestnik ten, karę ciężkiego więzienia od roku do lat 5., a gdyby większa szkoda zachodziła, nawet do lat 10. na siebie zaciągając.

Zgodność świadczę: Kluczewski.

D O D A T E K

do

Dziennika Departamentowego pod Nrm. 243.

Obwieszczenie.

Pisarz Aktowy Departamentu Płockiego.

Uwiedomia Publiczność; iż na domaganie się W. Mikołaja Ba-gieńskiego, nieletnich po niego W. Andrzeju i Wiktorji z Nadratowskich małżonkach Święcickich opiekuna, różne mobilia, jako to: klejnoty, srebro, miedź, cyna, szkło, fajans, suknie, bielizna flotowa i inna, pościel, meble, sprzęty domowe i ekonomiczne, inwen-tarze różnego rodzaju, do pozostłości tychże W. Święcickich nale-żące, przez publiczną licytacją w dniu 20. Sierpnia r. b. od godziny 2. po południu w dobrach Zalesiu pod Sieprcem za gotowe grube srebrne pieniądze sprzedawane będą, ponieważ licytacja na też efekta w mie-scie Sieprcu na dzień 19. b. m. przeznaczona, dla prawnych przeszkod zerwaną została.

Płock, dnia 23. Lipca 1815.

T. Gutkowski.

Komornik Powiatu Brzeskiego.

Podaje do publiczney wiadomości, iż w dniu 18. Sierpnia r. b. o godzinie 9. z rana, we wsi Gulczycach, parafji Sulno, około miasteczka Sempolna, odbywać się będzie licytacja sprzedaży zboża, tak ozi-mnego jako też iarzynnego na pniu stojącego, oraz bydła, powozu, i t. d. do folwarków Gulczyc i Gryfowa należących, które więcey dają-cemu za gotową zapłatę przybite i prawem własności oddane zostaną.

Warunki licytacyjne co do zboża na pniu stojącego, w Kancellaryi Komornika niżej podpisanego i przy licytacji, będzie mógł żądający przeczytać.

Brześć, dnia 1. Sierpnia 1815.

Waśkiewicz.

